

© KAREL DUERINCKX

RIP Marco

Sommigen vinden de Giro d'Italia een plezantere wedstrijd dan de Tour de France om te volgen. De culinaire omkadering, de doorgaans iets betere hotels en mindere drukte hebben daar alles mee te maken. Maar eigenlijk is die Giro een onding dat geen plaats verdient in het moderne wielrennen.

Wat is het moderne wielrennen? Dat is een sport waarin de beste en meest charismatische renners het zo vaak als mogelijk tegen elkaar opnemen in wedstrijden waarin heel veel spanning zit en waarin het voor de renners tegelijk aange-naam en relatief veilig is om hun sport, hun beroep, te beoefenen.

De Giro is niet modern, want wie in de Giro een gooi heeft gedaan naar het podium of zelfs maar top tien wilde rijden, moet er niet op rekenen dat hij de eerstkomende maanden nog een platte prijs zal halen. De Giro is ook niet veilig, hebben we deze week gezien. Dat geldt overigens ook voor de Tour, maar die wedstrijd is zo on-aantastbaar dat inspraak in het parcours het enige denkbare is.

De Giro staat meer dan de Tour symbool voor het oude wielrennen, de heroïek van het betere sloopwerk, waarbij zoveel mogelijk renners uitgemer-geld en uitgewoond over de eindmeet moeten komen. Daarom zoekt de Giro elk jaar naar *specialle-kes*. Een start in Noord-ler-land bijvoorbeeld. Lastig is dat niet, over Ierse wegen rijden, maar de reis heen en terug is dat natuurlijk wel.

De Giro heeft niet de uit-straling van de Tour de France, en daarom heeft men van spektakel de unieke verkoopstrategie gemaakt. 'Hoger, lastiger, verder' werd het devies. Het was nota bene een journalist, Angelo Zomeg-nan, die daarmee op de proppen kwam. Zijn hoogte- en vervolgens dieptepunt beleefde hij met de Giro van 2011, waarin niet minder dan acht aan-komsten bergop en drie tijdritten waren opgeno-men. Het was de editie waarin Wouter Weylandt overleed na een zware val in een afdaling. Dat drama kan niet direct gelinkt wor-den aan de zwaarte van de Giro, maar had wel veel, zo niet alles te maken met het ondergeschikte belang van de veiligheid.

Zomegnan moest na die

Giro ontslag nemen en werd opgevolgd door Michele Acquarone, die de Giro moest moderniseren. Maar het eerste wat hij deed, was in de Tirreno een aankomst leggen op een helling van 27 procent. Vorig jaar is ook Acquarone ontslagen, dit keer na een financieel schandaal. Zijn opvolger heeft ook al niks geleerd uit het verleden. In deze Giro staan een record-aantal van negen aankom-sten bergop gepland, plus twee tijdritten en een ploeg-entijdrift.

Ze hebben er al een paar bergop gehad en dit week-end komen er nog twee bij, bij wijze van opwarmer voor de laatste week. Maandag volgt een rustdag en dan krijgen ze in de laatste week nog vier berg-

Welke sport behalve wielrennen zou een cocaïneverslaafde en hardleerse dopinggebruiker als Marco Pantani eren en op een piëdestal zetten?

etappes met aankomst bergop, waaronder één klimtijdrit.

De hele symboliek rond deze Giro is zo fout als maar enigszins kan. De etappe van zondag naar Plan di Montecampione is een eerbetoon aan Marco Pantani, omdat hij daar in 1998 won. Eerbetoon? Hebben we iets gemist? Hij is tien jaar geleden overleden en er is geen reden om op het graf van de arme drom-mel te spuwen, maar welke sport behalve wielrennen zou een cocaïneverslaafde en hardleerse dopingge-bruiker op een piëdestal zetten?

Het jaar dat Pantani de Giro won (zijn enige keer), won hij ook de Tour de France. Dat was in 1998, de Tour van Festina. Pantani, Festina en 1998 moeten we ons blijvend herinneren: niet als een heroïsche peri-ode om te eren, maar als een donker verleden waar we nooit meer naar terug willen. Laat hem en dat hele verleden in godsnaam rusten in vrede.